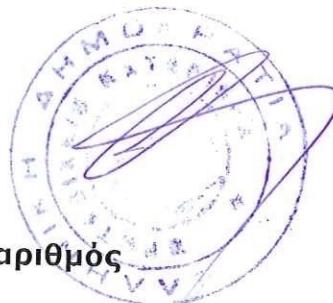

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 29/2015
(Αριθμός κατάθεσης Οίκοθεν Πράξης 1304/149/2014 & αριθμός
κατάθεσης αγωγής 1713/207/2011)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΟΥΜΕΝΟ από τους Δικαστές Μαριέττα Μαυρή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Ευαγγελία Μπασδραγιάννη, Πρωτοδίκη, Ευαγγελία Παρδάλη, Πάρεδρο Πρωτοδικείου – Εισηγήτρια και τη Γραμματέα Κυριακή Παρουσιάδου.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, την 08.12.2014, για να δικάσει τη με αριθμό κατάθεσης 1304/149/2014 οίκοθεν πράξη επανάληψης συζήτησης και κλήσης της Προέδρου Πρωτοδικών Κατερίνης, για την επανάληψη της συζήτησης της με αριθμό κατάθεσης 1713/207/2011 αγωγής χρέους – συγγενικά δικαιώματα μεταξύ :

ΤΩΝ ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ : 1. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΑΠΟΛΛΩΝ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Σαπφούς αρ. 10, όπως νόμιμα εκπροσωπείται,

2. Αστικού μη κερδοσκοπικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία «ΕΡΑΤΩ – ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ - ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», που εδρεύει στην Αθήνα, οδός Πατησίων αρ. 130, όπως νόμιμα εκπροσωπείται,

3. Αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», με το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», που εδρεύει στο Χαλάνδρι Αττικής, οδός Αριστοτέλους αρ. 65, όπως νόμιμα εκπροσωπείται, οι οποίοι παραστάθηκαν δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Χαράλαμπου Καραμανίδη (Α.Μ.Δ.Σ. Κατερίνης 200).

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ : Ομόρρυθμης εταιρίας με την επωνυμία

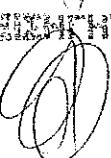
που εδρεύει στο

και

εκπροσωπείται νόμιμα, η οποία δεν παραστάθηκε.

Κατά τη δικάσιμο 27^{ης} Μαΐου 2013 συζητήθηκε, μετ' αναβολή από την αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο της 01.10.2012 και ερήμην της εναγομένης, η με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 1713/207/2011 αγωγή χρέους – συγγενικά δικαιώματα των εναγόντων κατά της εναγομένης. Λόγω, όμως, αδυναμίας έκδοσης απόφασης, εξαιτίας κωλύματος του Εισηγητή – Δικαστή, η υπόθεση φέρεται προς αυτεπάγγελτη επανασυζήτηση με Πράξη της Προέδρου του Πρωτοδικείου Κατερίνης, η οποία κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου τούτου με αριθμό 1304/149/2014, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

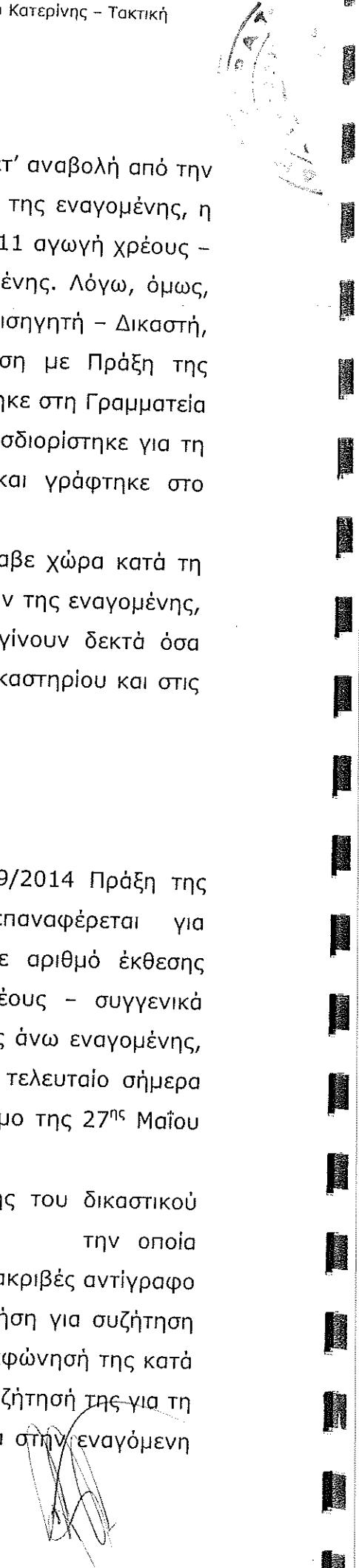
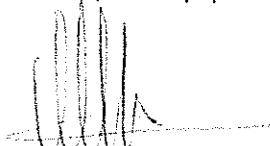
ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης, η οποία έλαβε χώρα κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας ερήμην της εναγομένης, ο πληρεξούσιος δικηγόρος των εναγόντων ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά συνεδρίασης του παρόντος Δικαστηρίου και στις έγγραφες προτάσεις του.

ΘΕΩΡΗΜΟΝΙΚΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Με την με αριθμό έκθεσης κατάθεσης 1304/149/2014 Πράξη της Προέδρου του Πρωτοδικείου Κατερίνης νόμιμα επαναφέρεται για αυτεπάγγελτη επανασυζήτηση η από 22.06.2011 και με αριθμό έκθεσης κατάθεσης δικογράφου 1713/207/27.06.2011 αγωγή χρέους – συγγενικά δικαιώματα των προαναφερόμενων εναγόντων κατά της ως άνω εναγομένης, σύμφωνα με τα άρθρα 226 §3 και 307 ΚΠολΔ, όπως το τελευταίο σήμερα ισχύει, λόγω αδυναμίας έκδοσης απόφασης κατά τη δικάσιμο της 27^{ης} Μαΐου 2013 εξαιτίας κωλύματος του Εισηγητή Δικαστή.

Από τη με αριθμό 350/04.07.2011 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή στο Πρωτοδικείο Κατερίνης την οποία προσκομίζουν και επικαλούνται οι ενάγοντες, προκύπτει ότι ακριβές αντίγραφο της υπό κρίση αγωγής με πράξη ορισμού δικασίου και κλήση για συζήτηση για την αρχική δικάσιμο της 01.10.2012, οπότε, κατά την εκφώνησή της κατά την σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο, αναβλήθηκε η συζήτησή της για τη δικάσιμο της 27.05.2013, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στην εναγόμενη

(πρβλ. άρθρα 122 §1, 123, 124, 125, 126 §§ 1 στχ. δ' & 2, 129 §1 ΚΠολΔ). Κατά την τελευταία αυτή δικάσιμο, όμως, και την εκφώνηση της υπόθεσης από τη σειρά του οικείου πινακίου, η εναγόμενη δεν εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, και συνεπώς, πρέπει να δικασθεί ερήμην (άρθρο 271 §2 εδ. α' ΚΠολΔ), αφού η αναβολή της συζήτησης και η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρα 226 §4 εδ. γ' και 271 §1 ΚΠολΔ). Το Δικαστήριο, όμως, πρέπει να προχωρήσει στη συζήτηση της υπόθεσης σαν να ήταν όλοι οι διάδικοι παρόντες (άρθρο 270 §1 εδ. ε' ΚΠολΔ). Σημειώνεται, εξάλλου, ότι, κατά τη γνώμη που το παρόν Δικαστήριο θεωρεί ως ορθότερη, η παρούσα και κατά τα ανωτέρω επαναλαμβανόμενη συζήτηση αποτελεί, όπως και αυτή του άρθρου 254 ΚΠολΔ, συνέχεια της προηγούμενης και όχι νέα συζήτηση, καθόσον δεν μνημονεύεται μεν ρητά στο άρθρο 307 ΚΠολΔ, σε αντίθεση με το άρθρο 254 ΚΠολΔ, ότι η επαναλαμβανόμενη συζήτηση αποτελεί συνέχεια της προηγούμενης, όμως δεν συντρέχει κανένας δικαιολογητικός λόγος να αντιμετωπιστούν κατά διαφορετικό τρόπο οι δύο περιπτώσεις. Αυτό συμβαίνει γιατί οι δύο περί επανάληψης διατάξεις διαφέρουν μόνο ως προς τον λόγο της επανάληψης, ο οποίος μάλιστα στην περίπτωση του άρθρου 307 ΚΠολΔ δεν οφείλεται σε καμιά περίπτωση σε υπαιτιότητα του διάδικου. Έτσι, δεν υφίσταται στην τελευταία περίπτωση δικαιολογητικός λόγος να έχει, αν δεν εμφανιστεί κάποιος διάδικος ή δεν συμμετάσχει προσηκόντως στη συζήτηση ή δεν καταθέσει νέες προτάσεις, δυσμενέστερη μεταχείριση δικαζόμενος ερήμην. Συνεπώς, δεν απαιτείται στην επαναλαμβανόμενη συζήτηση η εκ νέου κατάθεση προτάσεων, ενώ ο διάδικος που δεν παρίσταται στην επαναλαμβανόμενη συζήτηση, είχε όμως παραστεί στην αρχική, δικάζεται σαν να ήταν παρών (ΕφΑθ 720/2012, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Εν προκειμένω, οι ενάγοντες παραστάθηκαν, κατά τη δικάσιμο της 27.05.2013, δια του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Χαράλαμπου Καραμανίδη (Α.Μ.Δ.Σ. Κατερίνης 200), έχοντας ήδη καταθέσει νομότυπα και εμπρόθεσμα τις προτάσεις τους. Συνακόλουθα, θα προχωρήσει κανονικά η συζήτηση της υπόθεσης, παρά την μη εκ νέου κατάθεση προτάσεων από την πλευρά των εναγόντων.

II. Με τις διατάξεις του όγδου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46 έως 53 του Ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την

πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες («εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου) που σχετίζονται με την πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν όμως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν, πάντως, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (Εφθεσ 259/2010 Αρμ. 2011.414, Εφθεσ 2178/2008, ΤΝΠ «NOMOS»). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και, μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι παράγραφοι 6 και 7 που προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε ορίζεται από το νόμο ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του Ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής, καθώς και να εισπράττει αυτήν. Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε, αρχικά με το άρθρο 81 του Ν. 3057/2002 (ΦΕΚ Α 239/10-10-2002) και εκ νέου με το

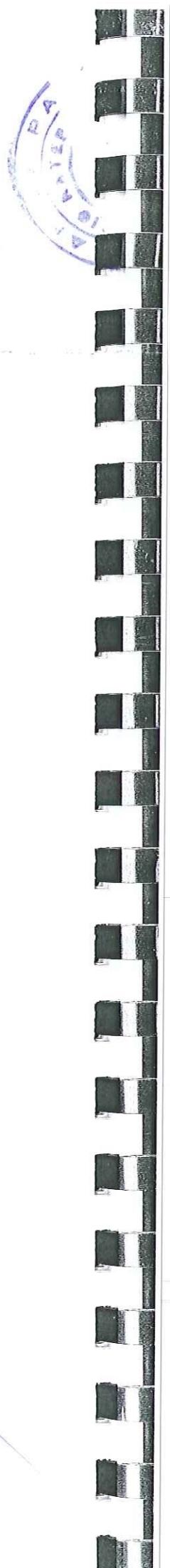
άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23-12-2010) και φέρει τον τίτλο «Δικαιώμα εύλογης αμοιβής», ορίζονται τα εξής : «1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται η Εγγύηση ραδιοτηλεοπτική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα, και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων.... 2. Το δικαιώμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική

αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993. 7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτωσή τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το ~~εμπορικό~~ χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξή της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον, ήτοι μετά την προαναφερόμενη τροποποίηση του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993, εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην παράγραφο 1 του άρθρου 49 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Έτσι, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε

δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56 §3 Ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτουμένης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 §1β', 58 και 32 §1 του Ν. 2121/1993, γίνεται είτε, καταρχήν, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων ή εξόδων είτε σε ποσοστό επί συνδυασμού των ακαθαρίστων εξόδων και εσόδων, τα οποία πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν, όμως, η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαίνεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (ΕφΑΘ 915/2010, ΔΙΜΕΕ 2010.240, Εφθεσ 843/2010 ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ», ΕφΠειρ 701/2003, ΠειρΝομ 2003.423, οι οποίες αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προσδιορίζει, όμως, τον δικαστικό τρόπο επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Αντικείμενο και των δύο δικών είναι αποκλειστικά η αποδεικτική διαπίστωση της καταβλητέας αμοιβής και των όρων πληρωμής της (βλ. Ε. Μπαλογιάννη, ΔΙΚΗ 2004, σελ. 275 που αφορά οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Περαιτέρω, σύμφωνα με την προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 49 §6 εδ. στ' του Ν. 2121/1993, όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 §1 του Ν. 3905/2010, για κάθε άλλο θέμα που

αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του Ν. 2121/1993». Ως εκ τούτου, ισχύουν και για τον νεοδημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 Ν.2121/1993 τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων. Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (Εφθεσ 843/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008, ΤΝΠ «NOMOS») παρείχε στους οργανισμούς αυτούς δικονομικά προνόμια για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, τα οποία προνόμια απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι, από τη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010), προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν πνευματική ιδέα σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και αλλοδαπούς και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικά ή εξωδικιαστικά, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (Εφθεσ 843/2010 ΤΝΠ «NOMOS», ΕφΑθ 6252/2004, ΔΕΕ 2005.425). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό, αφού σύμφωνα με τη διάταξη της παραγράφου 4 του άρθρου 55 του Ν. 2121/1993, αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο που περιεχόταν στη δήλωση της παραγράφου 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίσθηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενό του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική

δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 §1 του Ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο ελλήνων φορέων αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτό οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 §3 του Ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή. Τούτο δε με βάση τις διατάξεις της Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με το Ν. 2054/1992 και αποτελεί πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου (άρθρο 28 §1 Συντάγματος). Η Σύμβαση αυτή αφενός εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (άρθρα 2, 4 και 5§ 1 του Ν. 2054/1992), αφετέρου δε παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε,

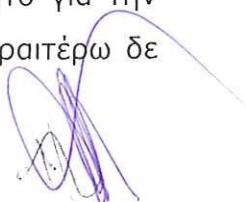
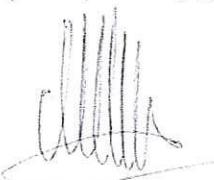

με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (άρθρο 5 §2 του Ν. 2054/1992). Το γεγονός τούτο έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και από το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. είναι οι Η.Π.Α. (Εφθεσ 929/2010, ΕΕμπΔ 2010.997). Τέλος, κατά τη ρητή πρόβλεψη του άρθρου 56 §4 Ν. 2121/1993, οι χρήστες υλικών φορέων ήχου και εικόνας έχουν υποχρέωση να παραδίδουν στους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, αντιστοίχως δε στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης, και μάλιστα χωρίς καμία καθυστέρηση, καταλόγους των έργων που εκτελούνται δημόσια με μνεία της συχνότητας εκτέλεσής τους, προκειμένου να διευκολύνεται η πραγματοποίηση της διανομής των εισπραττόμενων υπέρ των μελών τους αμοιβών.

Εν προκειμένω, με την υπό κρίση αγωγή τους οι ενάγοντες εκθέτουν ότι είναι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων κι έχουν συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 §4 Ν. 2121/1993.

Ειδικότερα, ο πρώτος για τους μουσικούς, ο δεύτερος για τους τραγουδιστές – ερμηνευτές και η τρίτη για τους παραγωγούς υλικών φορέων ή ήχου και εικόνας, με τις προβλεπόμενες από τον προαναφερόμενο νόμο (2121/1993) αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αποζημίωσης του άρθρου 49 του ιδίου Νόμου. Ότι αυτοί συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο στην αγωγή αμοιβολόγιο, το οποίο γνωστοποίησαν, κατ' άρθρο 56 §3 Ν. 2121/1993 στο κοινό, δημοσιεύοντάς το στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες. Ότι κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου που προστατεύουν, μεταξύ των οποίων και την εναγόμενη εταιρία, σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Ωστόσο, η εναγομένη, η οποία διατηρεί, μέχρι και το χρόνο κατάθεσης της κρινόμενης αγωγής, επιχείρηση κέντρου διασκέδασης (club – bar), εμβαδού 900 τ.μ., με το διακριτικό τίτλο στο

δεν ανταποκρίθηκε σε καμία προσπάθεια διαπραγμάτευσης, καθορισμού και καταβολής της κατά τα ανωτέρω αμοιβής, παρά το γεγονός ότι χρησιμοποιεί το ενδεικτικά αναφερόμενο στην αγωγή μουσικό ρεπερτόριο που είναι απαραίτητο για την ίδια, προκειμένου να ψυχαγωγεί την εισερχόμενη πελατεία της, περαιτέρω δε

να στηρίζει σε αυτό τα έσοδα της. Ό,τι για τον προσωρινό καθορισμό της επίδικης αμοιβής έχουν ήδη προσφύγει στο Μονομελές Πρωτοδικείο Κατερίνης κατά τη διαδικασία των Ασφαλιστικών Μέτρων, επί δε αυτής της αιτήσεώς τους έχει εκδοθεί η με αριθμό 588/2011 του οικείου δικαστηρίου. Προς τούτο, αιτούνται, με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή, να καθοριστεί οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγόμενη εταιρία, μεταδίδοντας προστατευόμενο μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στην επιχείρησή της, σε καθημερινή βάση, για όλο το χρόνο λειτουργίας της, ήτοι 6 – 7 μήνες περίπου το χρόνο (καλοκαιρινή σαιζόν) και για όλες τις ώρες λειτουργίας της, για τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 στο ποσοστό του 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της στα έτη αυτά, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα πάντα με τα τετραγωνικά του καταστήματός της, από το ποσό των 5.800€ για καθένα από τα προαναφερόμενα έτη και συνολικά και για τα πέντε αυτά έτη το ποσό των 29.000€ (5.800€ X 5 έτη), πλέον Φ.Π.Α. 23%, ήτοι ποσού 6.670€, δηλαδή συνολικά το ποσό των 35.670€, ως εύλογη αμοιβή της κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από αυτούς (τους ενάγοντες) και κατά τα αναφερόμενα στην αγωγή ποσοστό, ήτοι 25%, 25% και 50% αντίστοιχα. Επίσης, ζητούν α) η κατά τα ανωτέρω καταβολή να γίνει προς καθένα εκ των δικαιούχων – εναγομένων σύμφωνα με την οριζόμενη στην αγωγή αναλυτική κατανομή και δη με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και εντεύθεν, β) να προσκομίσει η εναγομένη τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου, το οποίο χρησιμοποιούσε κατά τα προαναφερόμενα έτη, προκειμένου αυτοί να προβούν στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους, καθώς και να συνεχίσει αυτή να προσκομίζει ανά μήνα τον κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί και γ) να επιβληθούν σε βάρος της εναγομένης τα δικαστικά τους έξοδα ύψους 500€, όσα δηλαδή και τα έξοδα, στα οποία αυτοί υποβλήθηκαν λόγω άρνησής της να προσκομίσει τα οικονομικά της στοιχεία που ήταν απαραίτητα για την κατάθεση και συζήτηση της κρινόμενης αγωγής, μεταξύ των οποίων και η αμοιβή του εισπράκτορα τους.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η κρινόμενη αγωγή, για το παραδεκτό της συζήτησης της οποίας δεν απαιτείται η υποχρεωτική τήρηση της διαδικασίας του άρθρου 214^Α ΚΠολΔ περί εξώδικης επίλυσης της διαφοράς,

ενόψει της ρύθμισης του άρθρου 72 §3 Ν.3994/2011 σε συνδυασμό και με το γεγονός ότι η κρινόμενη αίτηση ναι μεν κατατέθηκε την 27.06.2011, δηλαδή πριν την έναρξη ισχύος του εν λόγω νόμου (Ν. 3994/2011 - ΦΕΚ Α' 165/25.07.2011), προσδιορίστηκε, όμως, να συζητηθεί και τελικά συζητήθηκε μετά την έναρξη ισχύος του (01.10.2012 & 27.05.2013 / 08.12.2014, αντίστοιχα), αρμοδίως εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 18 §1 και 22 ΚΠολΔ, σε συνδυασμό με άρθρο 49 εδ. τελευταίο Ν. 2121/1993), κατά την προκείμενη τακτική διαδικασία. Η αγωγή είναι νόμιμη, πλην του αιτήματος των εναγόντων να καταβληθεί το ποσό των 6.670€, το οποίο αντιστοιχεί σε ποσοστό ΦΠΑ 23% επί της αιτούμενης εύλογης και ενιαίας αμοιβής συνολικού ποσού 29.000€ (5.800€ X 5 έτη), νομιμότοκα από την επίδοση της κρινόμενης αγωγής. Τούτο δε διότι, η απαίτηση για ΦΠΑ ζητείται, κατ' άρθρο 69 §1 περ. ε' ΚΠολΔ, από την επέλευση του χρονικού σημείου της καταβολής του ποσού της κύριας οφειλής (επέλευση γεγονότος). Στην περίπτωση, όμως, αυτή, σύμφωνα με τα άρθρα 345 και 346 ΑΚ, δεν οφείλονται τόκοι πριν την επέλευση του παραπάνω χρονικού σημείου, το οποίο στην ειδική περίπτωση καταβολής ΦΠΑ επί ολικής καταβολής των επιδικαζομένων ταυτίζεται με την εξόφληση. Άλλα και επί μερικής εξόφλησης της κυρίας οφειλής, η οποία είναι νοητή, διότι στα πλαίσια αναγκαστικής εκτέλεσης είναι δυνατή και η μερική εξόφληση (άρθρα 928, 974 επ. ΚΠολΔ), η προς τοκοδοσία υποχρέωση δεν γεννάται πριν την επέλευση του παραπάνω χρονικού σημείου (βλ σχετικά ΑΠ 80/1999, ΠΠρΑθ 1369/2010, ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»). Επίσης, μη νόμιμο είναι και το αίτημα να καθοριστεί ως εύλογη αμοιβή κάθε κατηγορίας που εκπροσωπείται από τους ενάγοντες ποσοστό αμοιβής 50% της αμοιβής αυτής για τους παραγωγούς και εκ του υπολοίπου ποσοστού του 50%, το 25% αυτού (50%) για τους μουσικούς και το υπόλοιπο 25% αυτού (του 50%) για τους τραγουδιστές, διότι το Δικαστήριο δεν έχει εξουσία κατανομής των ποσοστών που δικαιούται κάθε οργανισμός συλλογικής διαχείρισης από την ενιαία εύλογη αμοιβή του άρθρου 49§1, διότι, σύμφωνα με την αναλυτικά προπαρατεθείσα παράγραφο 3 του ιδίου άρθρου, η ζητούμενη κατανομή αποτελεί αντικείμενο εσωτερικής τους συμφωνίας. Περαιτέρω, μη νόμιμο είναι και το αίτημα περί παράδοσης του καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά το μέλλον, καθόσον η υποχρέωση παράδοσης αντίστοιχου καταλόγου

από πλευράς των χρηστών, σύμφωνα με το άρθρο 56 §4 Ν. 2121/1993, σκοπό έχει την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττόμενων κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου αμοιβών, και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων. Η μελλοντική δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων εκ μέρους της εναγομένης στα πλαίσια λειτουργίας της επιχείρησής της είναι γεγονός αβέβαιο, με αποτέλεσμα να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση της τελευταίας προς παράδοση του σχετικού καταλόγου και ως εκ τούτου να συντρέχει νόμιμη περίπτωση εξαναγκασμού της προς εκπλήρωση αυτής (της υποχρέωσης). Μη νόμιμο, εξάλλου, είναι και το αίτημα των εναγόντων να συμπεριληφθεί στα δικαστικά έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορα τους, καθώς η αμοιβή αυτή ανάγεται στα λειτουργικά έξοδα των εναγόντων και δεν αποτελεί αποδοτέο έξοδο, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ. Σε κάθε περίπτωση, άλλωστε, οι ενάγοντες δεν επισυνάπτουν κατάλογο των εξόδων τους, ούτε και προσδιορίζουν συγκεκριμένα, κατά το είδος και το ποσό του, τα επιμέρους κονδύλια που συναπαρτίζουν το συνολικό από αυτούς αιτηθέν ποσό. Ως εκ τούτου, το παρόν Δικαστήριο, σε περίπτωση επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί σε προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξωδικαστικές ενέργειες των εναγόντων (ΑΠ 1584/1997, ΕλλΔ/νη 39.1284). Περαιτέρω, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη η ένδικη αγωγή, στηρίζεται στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 §1, 3, 46, 49, 54 §1, 55, 56, 58 Ν. 2121/1993, 74, 176, 450 επ., 907, 908 §1 περ. γ' ΚΠολΔ, καθώς και 345, 346, 901 επ. ΑΚ, πρέπει δε να ερευνηθεί (κατ' αυτό το μέρος) ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα, δεδομένου ότι για το καταψηφιστικό αίτημά της έχει καταβληθεί το απαιτούμενο τέλος δικαστικού ενσήμου με τα ανάλογα υπέρ τρίτων ποσοστά (βλ. 6898/29.04.2013 διπλότυπο είσπραξης τύπου Α' της Δ.Ο.Υ. Κατερίνης).

Λόγω της ερημοδικίας της εναγομένης, τα συγκροτούντα την ιστορική βάση της υπό κρίση αγωγής και επιδεκτικά ομολογίας πραγματικά περιστατικά θεωρούνται ομολογημένα (άρθρο 352 §1 ΚΠολΔ). Εφόσον, συνεπώς, δεν υφίσταται ένσταση αυτεπαγγέλτως εξεταζόμενη από το Δικαστήριο, η ένδικη αγωγή πρέπει να γίνει δεκτή, κατά το μέρος που σύμφωνα με τα ανωτέρω κρίθηκε νόμιμη, και ως ουσιαστικά βάσιμη (άρθρο 271§3 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας. Σημειώνεται ότι όσον αφορά το αίτημα για την κήρυξη της απόφασης προσωρινά εκτελεστής (άρθρα 907, 908

1 περ. γ' ΚΠολΔ), τούτο πρέπει να απορριφθεί, καθόσον κρίνεται ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση ουδεμία βλάβη δύναται να επιφέρει στους ενάγοντες, ενώ δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που να επιβάλλουν την προσωρινή εκτελεστότητα της παρούσας απόφασης. Πρέπει, τέλος, αφενός να ορισθεί παράβολο ερημοδικίας για την περίπτωση που η ερημοδικασθείσα εναγομένη ασκήσει ανακοπή ερημοδικίας κατά της παρούσας αποφάσεως (άρθρα 501, 502 §1 και 505 §2 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ειδικότερα προβλεπόμενα στο διατακτικό της απόφασης, και αφετέρου να επιβληθούν, όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό, τα δικαστικά έξοδα των εναγόντων σε βάρος της εναγομένης εξαιτίας της ήπτας της (άρθρα 176, 184, 190 και 191 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της εναγομένης.

ΟΡΙΖΕΙ το νόμιμο παράβολο, για την περίπτωση που η εναγομένη ήθελε ασκήσει κατά της παρούσας απόφασης το ένδικο μέσο της ανακοπής ερημοδικίας, στο ποσό των διακοσίων πενήντα (250) ευρώ.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ότι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αγωγή.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ οριστικά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε η εναγομένη, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημά της για τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009 σε ποσοστό 10% επί των ακαθάριστων εσόδων της στα έτη αυτά, το οποίο να μην είναι λιγότερο, σύμφωνα με τα τετραγωνικά του καταστήματός της, από το ποσό των πέντε χιλιάδων οκτακοσίων (5.800) ευρώ κατ' έτος, πλέον Φ.Π.Α. είκοσι τρία τοις εκατό (23%), δηλαδή ποσού έξι χιλιάδων εξακοσίων εβδομήντα (6.670) ευρώ, ήτοι συνολικά στο ποσό των τριανταπέντε χιλιάδων εξακοσίων εβδομήντα (35.670) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλλει στους ενάγοντες το ποσό των είκοσι εννέα χιλιάδων (29.000) ευρώ με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να καταβάλλει στους ενάγοντες το ποσό των έξι χιλιάδων εξακοσίων εβδομήντα (6.670) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από

την ημερομηνία καταβολής στην ενάγουσα του προαναφερόμενου κεφαλαίου των είκοσι εννέα χιλιάδων (29.000) ευρώ και μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ την εναγομένη να προσκομίσει στους ενάγοντες καταλόγους των έργων του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2005, 2006, 2007, 2008 και 2009.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ την εναγομένη στην καταβολή των δικαστικών εξόδων των εναγόντων, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριακοσίων πενήντα (350) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, ΑΠΟΦΑΣΙΣΘΗΚΕ στην την 3^η Απριλίου 2015 και
ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του, στην Κατερίνη, την 9^η Απριλίου 2015.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ